

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

## Η ΖΑΦΕΙΡΟΥΛΑ

— Άιντε, ρε Τσιριμπιριμπή, κι' ες πεθάνουμ' ε-  
μείς που δέ μ'ε αγαπάνε τὰ κορίτσια.

Κι' ο Γιάννης ο Χαλκίτης, ο επιλεγόμενος Τσιριμπι-  
ριμπής, γιατί πρώτος αὐτὸς ἔφερε τὸ τραγούδι στὴ  
γειτονιά τῆς Ἀγιά Σωτήρας, ἐπιστρέφων εἰς τὴν  
παρέα του, τὴν ὁποῖαν ἄρρησε πρὸς στιγμὴν γιὰ νὰ  
συνοδεύσῃ ὡς τὴ γωνία τῆς Ζαφειρούλας, τὸ ροδοκό-  
κινο δουλικοῦ τοῦ κυρ Ζουρίδη, ποῦχε δυὸ λογάκια  
νὰ τοῦ πῇ, ἐπλησίον τοὺς φίλους του στρίβων τὸ  
μουστάκι.

— Τί νὰ κάμῃς, ἀδερφάκι. Ὡμορφὰ παιδιὰ, βλέ-  
πεις κι' ἀπὸ τζάκι κρκαῖμα! Ὅπου κι' ἂν περάσουμε  
φουρνέλλο σκάει!

— Ἄς εἶνε, βλάμη, καὶ ψιψυρίζεται καὶ γιὰ  
σένε.

— Σὲν τί, ρε Μῆτρο!

— Ξέρω κι' ἐγὼ, βλαμάκι! Λένε πὼς τρῶς τὴ  
χυλόπητα μὲ διπλὸ κουτάλι. Θὰ φτηνήνουν τὰ ξύλα  
σὲν νὰ λέμε τούτη τὴ χρονιά.

\*

Ο Τσιριμπιριμπής τὸ κατὰπτε καὶ γύρισε τὴν κου-  
δέντα. Ἦταν κάμποσες ἡμέρες ποῦχαν μὴ ψῆλοι  
στ' αὐτιά του.

Κι' ἄλλοι τοῦ τᾶπαν ἀπόξω ἀπόξω.

— Κύτταξε, ρε Τσιριμπιριμπή, γιατί μοῦ φαίνε-  
ται πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ καίγεται ἐρήμως!

— Τὸ νοῦ σου, Τσιριμπιριμπή, γιατί τὴν τρῶς  
τριτοπροσώπως!

Ὅλ' αὐτὰ χάλασαν τοῦ φτωχοῦ τοῦ Γιάννη τὴν  
ἡσυχίαν κι' ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὴ Ζαφειρούλα  
του. Εἶχε κι' ὁ ἴδιος σημάδια χειροπιαστά. Ἐνὰ  
βράδυ τὴν εἶδε κεφάλι μὲ κεφάλι νὰ γλυκοκουβε-  
νιάζῃ μ' ἕναν ἀστρόφλακα, κι' ἐν' ἀπόγευμα στὸ  
ζάππειο τὴν βρῆκε μ' ἕνα νούτι.

— Τί διάβολο! ἐσκέφθη. Μπᾶς καὶ μοῦ τὴν τρα-  
βάει καὶ κατὰ ξηρὰς καὶ κατὰ θάλασσαν! ..

\*

Ὁ Τσιριμπιριμπής ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν  
ὕποθεσιν.

Δὲν ἤθελε νὰ ζηγηθῇ μονάχος γιατί, ποῦ ξέρεῖ κα-  
νείς, βροίσκεται σὲ θέσιν νὰ βιοπραγήσῃ μὲ μιὰ γυ-  
ναίκα. Βγάινει ἀπάνω στὸ θυμὸ σου τὴν ἰσόβια καὶ  
στῆς Ἄρτας τὸν ἀνήφορο.

Προτίμησε νὰ τῆς μνηύσῃ μ' ἕνα λουστρό.

— Νὰ πᾶς, ρε, νὰ τσῆ πῆς ἀφοῦ ξέρεῖ πὼς ἐν-  
διαφέρουμαι νὰ μοῦ ξεσκεπάσῃ ἀναφαντὸν τὸ αἰ-  
στημά της γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀναγούλες.

τὴν εἶδες τὴν Πικνέαν αὐτὴν;

Πεντέλα.

Ναί, τὴν εἶδα.

Γραδενίγια.

Εἶνε λοιπὸν τόσον ὠραία;

Πεντέλα (διατάζουσα.)

Ὁχι, δὲν εἶνε ὠραία.

Γραδενίγια.

Ἄ! μὴ μοῦ λές ψέμματα! Πὼς θὰ μπορούσε νὰ  
λκώσῃ ὅλους τοὺς ἀνδρὰς καὶ νὰ τοὺς κἀνὴ σκλά-  
ους της, ἂν δὲν ἦτο πολὺ ὠραία; Ὁχι, μὴ μοῦ λές  
ἐμματα! (Ἡ θαλαμηπόλος σιωπᾷ. Ἡ Δόγισσα μένει  
τιγμὴς τινας ἀκρωμένῃ. Ἀπὸ μακρὰν φθάνει ἡ μουσικὴ  
τῶν λέμβων αἱ ὁποῖαι κατέρχονται τὸν Βορένταν). Ἀκοῦς;  
ἰκοῦς; εἶνε ὁ θρίαμβός της, εἶνε ἡ βραδεὶς τοῦ θριάμ-  
βου της. Φέρει μαζὺ της εἰς τὴν ὄχθην ὅλας τὰς  
ιλιάδας της. Καὶ ἐκεῖνος, τὴν συνοδεύει τάχως;  
ἐς μου, ὑποθέτεις ὅτι τὴν συντροφεύει;

Πεντέλα (ἀθεοκταί.)

Ἴσως δὲν εἶνε μαζὺ της... Ἴσως εἶνε εἰς τὴν  
ἡραν...

Γραδενίγια.

ὦ! κανείς δὲν ξέρεῖ τίποτε! Καὶ ὅλη ἡ χώρα  
εἰς σπαρμένη ἀπὸ κατσακόπους μου! Γιατί δὲν ἐ-  
ρισαν ἀκόμη; Πὼς βραδύνουν ἡ Λουκρητία, ἡ Βαρ-  
ρα, ἡ Κικτερίνα, ἡ Ὁρσοῦλα; Χωρὶς ἄλλο γελοῦν

Ἡ Ζαφειρούλα τὸν γούσταρε πολὺ τὸν Τσιριμπι-  
ριμπή. Ἀσχηκὸ παιδί. Μὰ ἔλα, ποῦ δὲν μπορεῖ  
κανείς νὰ περάσῃ χωρὶς μπαχαρικό!

Τοῦ πρᾶγγεῖλε λοιπὸν μὲ τὸ λουστρό νὰ κἀνὴ  
τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀκούει λόγια.

Ὁ Τσιριμπιριμπής ὅμως δὲν ἔμεινε καθόλου εὐχα-  
ριστήμενος.

— Δὲν χορταίνω γὼ μὲ τέτοιους ντολμάδες!...

Κι' ἐκράτησε τὴ θέσιν του. Μὰ ἔλα ποῦ κάθε μιὰ  
καὶ τόσο ξεφύτρωναν οἱ καψωμένοι σὲν τὸ σιναπό-  
σπορο!

Δὲν βᾶστηξε στὸ τέλος. Πέρασε ἕνα βράδυ ἀπὸ  
τὴν πόρτα της. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ τὸν φωνάζῃ.

— Ψῖτ! Ψῖτ!

Ὁ Τσιριμπιριμπής κοντοστάθηκε. Μὰ τὸ φιλότιμο  
τὸν κένταγε σὲν ἀλογόμυγα.

— Ἄιντε ρε, τῆς εἶπε. Κρκαῖα ἔχεις σὺ ἢ μπου-  
γαδοκόφινο;

ΣΑΜΠΡΟΛ

## ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

## ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Διὰ Β. Διατάγματα δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημ.  
τῆς Κυβερνήσεως διωρίσθησαν νομάρχαι εἰς τοὺς νο-  
μοὺς 1) Ζακύνθου ὁ κ. Ἀγγ. Ψωρούλας ἀντὶ τοῦ κ.  
Μ. Δάλλα ἀπολυθέντος, 2) Μαγνησίας ὁ κ. Δ. Οἰ-  
κονόμου ἀντὶ τοῦ Ν. Λουριώτου, μετατιθεμένου εἰς  
τὸν νομὸν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἀντὶ τοῦ κ. Δ.  
Μεσσηνίτη, ἀπολυθέντος, 3) Ἀχαΐας ὁ κ. Γ. Μπου-  
κλάκος ἀντὶ τοῦ κ. Ἰω. Κονδᾶκη, ἀπολυθέντος, 4)  
Κεφαλληνίας ὁ κ. Λεων. Δηλιγιάννης ἀντὶ τοῦ κ.  
Στ. Βάρβογλη, μετατιθεμένου εἰς τὸν νομὸν Ἡλείας  
ἀντὶ τοῦ Γ. Προβελεγγίου μετατιθεμένου εἰς τὸν  
νομὸν Λαρίσης ἀντὶ τοῦ Α. Ἰερομνήμονος ἀπολυ-  
θέντος, 5) Κερκύρας ὁ κ. Γ. Παγανέλης, 6) Κρ-  
δίτης ὁ κ. Δημ. Πασχάλης, 7) Ἀρκαδίας ὁ κ. Κ.  
Δούνης, 8) Ἀρτης ὁ κ. Μ. Ἀζάκης ἀντὶ τοῦ κ.

Ἰω. Σπανίδου ἀπολυθέντος, 9) Τριφυλίας ὁ κ. Α.  
Γεωργόπουλος, 10) Τρικάλων ὁ κ. Α. Ζαφειριάδης,  
11) Ἀργολίδος ὁ κ. Νικ. Δρόσος καὶ 12) Εὐβοίας ὁ  
κ. Χ. Σοφικάνος.

..

— Ἡ Ἀγγλίς ἐπιληφθεῖσα τῆς εὐκαιρίας μετὰ  
τὴν ὑπὸ τῆς Πύλης δοθεῖσαν ἄδειαν διάπλου τῶν  
Δαρδανελλίων εἰς τὰ Ρωσικὰ ἀντιτορπιλικὰ, διε-  
μαρτυρήθη διὰ διακοινώσεως κατὰ τῆς τοιαύτης πα-  
ραβάσεως τῶν Συνθηκῶν ὑπὸ τῆς Πύλης, δηλοῦσα  
ὅτι ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ προηγούμενον  
τοῦτο ὅταν λάβῃ ἀνάγκην. Πιστεύεται ὅτι ἡ Ἀγ-  
γλίς θὰ ζητήσῃ λίαν προσεχῶς καὶ ὑπὲρ ἐκυτῆς τοι-  
αύτης ἄδειαν.

..

— Οἱ Κυβερνητικοὶ βουλευταὶ προσεκλήθησαν ἤδη  
τηλεγραφικῶς καὶ ταχυδρομικῶς νὰ ἐπανέλθουν εἰς  
τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τῆς  
Βουλῆς. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν σπουδὴν τῆς Κυβερνή-  
σεως θεωρεῖται ἀδύνατον νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐργα-  
σίαι τῆς Βουλῆς πρὸ τῆς 12 Ἰανουαρίου.

..

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐπίσημον ἐκ Βουκουρεστίου  
το Πρωτοδικεῖον παρεδέχθη τὰς προτάσεις τῶν δικη-  
γῶρων τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλομπίων διατάξαν νὰ  
περιέλθῃ εἰς τὴν δικατοχὴν αὐτῆς ἡ περιουσία  
Ζάππα μέχρι ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

..

— Ἡ Τουρκία φαίνεται εἰλικρινῶς διατεθειμένη  
νὰ ἐφκρόσῃ μεταρρυθμίσεις ἐν Μακεδονίᾳ οὐχὶ ὅμως  
καὶ ἐπαρκεῖς διὰ τὴν διακανόνισιν τῶν σχέσεων με-  
ταξὺ τῶν ἐτερογενῶν πληθυσμῶν τῆς ἐπαρχίας ταύ-  
της ὅσον ἀφορᾷ τὰς συνεννοήσεις τῶν Δυνάμεων ἐπὶ  
τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ τὸ ταξίδιον τοῦ  
Λάμπροφ, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουν ἢ τὴν δι-  
τήρησιν τῆς τάξεως ἐν Μακεδονίᾳ.

## ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Αἰ-  
δίου 172

ΔΡΑΚΟΤ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Παρά τὴν  
Ε. Τράπεζ.

ΔΙ' ΑΙΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ

ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ-ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλ-  
θοῦσαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθὲς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύημα

κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τοὺς ἀγαπητικούς των

Πεντέλα.

Ἴσως περιμένουν νὰ βραδυάσῃ

Γραδενίγια.

Καὶ ἡ Σκαλοῦνα; Θὰ μοῦ τὴν φέρουν τάχως προτοῦ  
βραδυάσῃ; Πρέπει προτοῦ νυχτώτῃ ἡ μάγισσα νὰ  
ἔχῃ τελειώσῃ τὴν γοητείαν της. Εἶμαι ἐτοιμοθάνα-  
τη. Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ὥρα τοῦ φωτός.  
Θὰ γεννηθῶν τ' ἀστέρι... (Ἡ θαλαμηπόλος ὅπως κατο-  
πεύσῃ ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος). Ἄ!  
τὸ γνωρίζω πολὺ καλῶς, τὸ γνωρίζω ἐκεῖνο ποῦ κανείς  
δὲν θέλει νὰ μοῦ πῇ. Ἐκείνη τὸν κρκαῖ αἰχμάλωτον  
εἰς τὴν λέμβον της, τὸν κρύπτει κάτω ἀπὸ τὰ προ-  
σκέφαλά της... Ποῦ θὰ μπορούσε νὰ βρῇ ἕνα θύμα  
εὐχριστότερον; Εἶνε τυλιγμένος μέσα στὴν νεότητά  
του ὥσταν καρπὸς μέσας σὲ ἡδονικὸν φλοῖον. Τὸ ἐρω-  
τιτικὸν αἷμα πάλλεται καὶ φουσκώνει εἰς ὅλον τὸ  
σῶμά του, ἕως τὴν ρίζαν τῶν ὀνύχων του, ὥσταν μέσας  
σ' ἕνα ἄγριο θηρίο. Ἐνίοτε μοῦ ἐφαίνετο ὥσταν λεο-  
πάρδαλις εὐλύγιστος καὶ δυνατὸς καὶ ὀλόκληρος κα-  
τάστικτος ἀπὸ τὴν κρυὰδα τοῦ στόματός μου.

ὑπὸ τὴν θωπεῖαν τῶν δακτύλων του μοῦ ἐφαί-  
νετο ὅτι αἱ φλέβες μου, καθὼς τὰ μαλλιά μου, ἔχω-  
ρίζοντο μία-μία...

(Παραδίδεται εἰς τὴν ζωηρὰν τῆς ἐπιθυμίας καὶ κλίει

ὥσει πρὸς ἐν σχῆμα τὸ ὁποῖον τῆς ἐπλάσεν τὸ ἐσπερινὸν  
παραλήρημα).

Ἄ! ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν  
θωπεύουν τὰ ἀπαλὰ σὰν ἄνθος χέρια σου, θὰ μείνω  
πάντοτε ἐκείνη ποῦ ἔλαβε τὰ πρωτεῖα σ' ἐσέ. Ἐπάνω  
σου ὅλα τὰ χεῖλη θ' ἀπιθωθοῦν ἔπειτα ἀπὸ τὰ δικά  
μου, ἔπειτα ἀπὸ τὰ δικά μου... Πρῶτῃ ἐγὼ ἐδοκί-  
μασα τὸν ἐρωτὰ σου καὶ τὴν ρώμην σου, ὁποιαδή-  
ποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ δευτέρα, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε  
ἡ τελευταία: ἡ πρώτη εἶμαι ἐγὼ, πάντοτε! Καὶ  
τί μ' αὐτὸ ἂν ἐκείνη εἶνε πλέον ὠραία, ἂν εἶνε πλέον  
ὠραία ἐκείνη; Ἡ πρώτη εἶμαι ἐγὼ, πάντοτε! Καὶ  
ἂν εὐρίσκησ ἄλλα χεῖλη πλέον κόκκινα ἀπὸ τὰ δικά  
μου, καὶ ἂν σὲ σφίγγουν χέρια πλέον εὐκίνητα καὶ  
ἂν αἰσθάνεσαι σιμὰ εἰς τὸ αἶμα σου ἕνα ἄλλο αἷμα  
χλιαρώτερον, ὦ! αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, δὲν  
εἶνε τίποτε! Ποτὲ κανέναν πλᾶσμα δὲν θὰ σὲ ἀπο-  
κτῇτη καθὼς σὲ ἔλαβες ἐγὼ ποτὲ καμμίαν δὲν θὰ  
σὲ αἰσθανθῇ νὰ τρέμῃς καθὼς σὲ ἡσθάνθη ἐγὼ.

Ἦσο ἕνα παιδί δειλὸ καὶ σιωπηλόν. Ἡ ὠχρότης  
καὶ ἡ κοκκινάδα διεδέχοντο ἀλλήλας ἐπάνω εἰς τὸ  
πρόσωπόν σου, καθὼς ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ, ὅταν σὲ  
ἡτένιζαν, ὥσταν μ' ἕνα τῶν βλεφάρων μου κίνημα ἢ  
καρδίαν μου νὰ σὲ ἐσκέπαζε μὲ τέφραν. Ἐφρικίας μὲ  
τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ ἤρχετο σιμὰ μου μὲ βῆμα  
λοζόν.

(Ἀκολουθεῖ)

